

விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

தமிழ் மாத இதழ்

(விபஸ்ஸனா: ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால் போதிக்கப்படும் தியான முறை)

மலர்: 2 ★ இதழ்: 5 ★ வைகாசி: 2023 ★ விலை: ₹ 2.50/- ★ ஆண்டு சந்தா: ₹ 30/-

புத்த பூர்ணிமா பேருரை

(திரு. சத்ய நாராயண கோயங்கா)

(குளோபல் விபஸ்ஸனா பகோடா, மும்பை, மே 2011)

யே தம்மா ஹேதுப்பவா, தேஸங் ஹேதுங்
ததாகதோ ஆஹ
தேஸஞ்ச யோ நிரோதோ, எவங் வாதீ
மஹாசமணோ

காரண காரியங்களில், அவற்றின் காரணத்தையும்,
அவற்றின் முடிவையும் புத்தர் அறிவித்தார்.
இதுவே மாபெரும் துறவியின் போதனையாகும்.

அபதானபாலி, சாரிபுத்தத்தேராபதானங்

சித்தார்த்த கோதமர் புத்தத்துவம் அடைந்த நாளைக் குறிக்கும் இந்த புனித நாளின் முக்கியத்துவத்தையும், அவரது சம்போதியின் முக்கியத்துவத்தையும், அவருடைய போதனைகளின் முக்கியத்துவத்தையும் நாம் கருத்தில் கொள்வோம். புரிந்து கொள்ளுங்கள், அவர் ஒரு பிரிவை நிறுவவில்லை. பிறப்பின் அடிப்படையிலான சாதிகள் மீதான நம்பிக்கையை மட்டுமல்ல, மதவெறியையும் அவர் எதிர்த்தார். இரண்டும் தம்மத்தின் தூய்மைக்கு எதிரானவை. சமூகத்தைப் பிரித்து, பரஸ்பர வெறுப்பையும் விரோதத்தையும் ஏற்படுத்துவதன் மூலம் சமூகத்திற்கு பெரும் தீங்கு விளைவித்தது. மக்களின் மகிழ்ச்சியின்மைக்கு வேறு காரணங்கள் இருந்தன: விரும்பியதைப் பெறாததாலோ அல்லது அவர்கள் விரும்பாதவற்றிலிருந்து விலகிச் செல்ல முடியாததாலோ, அவர்கள்

மகிழ்ச்சியற்றவர்களாக இருந்தனர். எங்கும் துன்பம் இருந்தது.

அரசரும் அவருடைய குடிமக்களும், செல்வந்தர்களும், ஏழைகளும், கற்றவர்களும், படிப்பறிவில்லாதவர்களும், எவ்வளவு வலிமையாகவும் திறமையாகவும் இருந்தாலும், அவர்கள் தங்களது கட்டுப்பாட்டையும் ஆளுமையையும் செலுத்த இயலாத சூழ்நிலைகளுக்கு உட்படுகின்றனர். இதிலிருந்து வெளியேற ஏதாவது வழி இருந்ததா? சித்தார்த்த கோதமர் இதற்கான விடைகளைத் தேடி வீட்டை விட்டு வெளியேறினார்.

வீட்டை விட்டு வெளியேறிய அவர், பல்வேறு வகையான ஆன்மீக பயிற்சிகளை மேற்கொண்டார். இவை சடங்குகள் அல்ல, பல்வேறு தியானப் பயிற்சி முறைகள். அப்போதும் அவருக்கு திருப்தி ஏற்படவில்லை. இறுதியாக,

புத்தகயாவில் உள்ள போதி மரத்தடியில் அமர்ந்து, அவர் இறுதியாக அந்த உண்மையை ஊடுருவி, அடைந்தார். அந்த உண்மையினை அடைந்ததால், இப்போதும் எதிர்காலத்திலும் எந்தவொரு துன்பமும் இருப்பதில்லை. அவர் என்ன சாதித்தார்? அவரது முழு மெஞ்ஞானம் அடைவதற்கு முன், இயற்கை விதியின் உண்மையைத் தேடத் தொடங்கினார். ஒவ்வொரு கணமும் அவரது அனுபவத்தில் வெளிப்பட்ட உண்மையை அவர் படிப்படியாகத்துளைத்து ஊடுருவி நோக்கினார். உண்மையின் அந்த பகுப்பாய்வு அவரை அவ்வுண்னையின் இறுதி சத்தியத்தை தரிசிக்க

வழிவகுத்தது.

மனதில் சோகம் எழும்போது அது மனதிற்குள் மட்டும் நின்றுவிடாமல் உடலின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் பரவியது என்னும் உண்மை அவரது தேடலில் தெளிவானது. ஒவ்வொரு அணுவும், ஒவ்வொரு துகளும் மகிழ்ச்சியற்றதை உணர்ந்து, துன்பத்தைப் பெருக்கும் பழக்கப்பாங்காக அமைந்திருந்தது. அது எவ்வளவு விசித்திரமானது? ஏன் அவ்வாறு இருக்கிறது? அவரது முதல் படி, உண்மையை அனுபவிக்கும் செயல்பாட்டில், ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரை, அடிப்படை எப்போதும் உண்மையாக இருக்க வேண்டும்; அவ்வாறு இருந்தால் மட்டுமே இறுதி உண்மை அடையப்படும்.

போதி மரத்தடியில், சித்தார்த்த கோதமர்

இதை நடைமுறைப்படுத்தினார். எதை அனுபவிக்கிறோமோ அது விழிப்புணர்வின் மையமாக மாற வேண்டும். உண்மையான அனுபவமே அடித்தளமாக இருக்க வேண்டுமே தவிர ஒரு கற்பனையோ, குருட்டு நம்பிக்கையோ அல்லது பிரிவு நம்பிக்கையோ அல்ல. கணத்திற்கு கணம் எழும் யதார்த்த அனுபவம் எதுவோ அதுவே அக்கணத்தின் உண்மை. மூச்சு உள்ளே வருவதும் வெளியே செல்வதுமே முதல் உண்மையாகும். உள்ளே வரும்போதும் வெளியே செல்லும்போதும் தெளிவாக உணரப்படுவதால் இங்கு கற்பனையும் இல்லை, குருட்டு நம்பிக்கையும் இல்லை.

இங்குதான் நீங்கள் தொடங்க வேண்டும். இது தவிர, வேறு எதையும் கவனத்திற்குரிய பகுதியாக எடுத்துக்கொள்ளாதீர்கள். இல்லையெனில், நீங்கள் மீண்டும் வழிதவறிச் செல்வீர்கள். நீங்கள் சத்தியத்தின் பாதையில் நடக்க வேண்டுமானால், உள்ளது உள்ளபடியான மூச்சை, அது நீளமாக இருந்தாலும் சரி, குறுகியதாக இருந்தாலும் சரி, எந்த நாசி துவாரத்திலிருந்து வந்தாலும் சரி, அதை உள்ளது உள்ளபடி கவனிக்க வேண்டும். நீங்கள் வேறு எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை. என்ன நடக்கிறதோ அது தாமதமாக நடந்துகொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் பார்வையாளர்களைப் போல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், அவ்வளவுதான். பின்னர், உங்கள் கவனத்தை மூக்கின் கீழ் மற்றும் மேல் உதடுக்கு மேலே செலுத்தி,

சுவாசம் இந்த பகுதியைத் தொடுவதை உணருங்கள். நீங்கள் உள்வரும் மற்றும் வெளிச்செல்லும் மூச்சைக் வெறுமனே கவனிக்க வேண்டும்; வேறு எதையும் செய்யக் கூடாது. அதை மாற்ற நீங்கள் எந்த முயற்சியும் செய்யக்கூடாது.

நீங்கள் தொடரும்போது, உடலின் இந்தப் பகுதியில் ஏதோவொரு உணர்ச்சி தோன்றுகிறது: வெப்பம் அல்லது குளிர்ச்சி, கனம் அல்லது அழுத்தம் அல்லது வலி - ஏதோவொன்று உணரப்படுகிறது, அவ்வளவுதான். இருப்பினும், நீங்கள் எதுவும் செய்யாமல் வெறுமனே கவனியுங்கள். நீங்கள் அவ்வாறு செய்யும்போது, வெளிப்புறதூலயதார்த்தங்களுக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுத்த இந்த மனம், இப்போது உட்புற நுட்பயதார்த்தங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கத் தொடங்கும். மனம் நுட்பமாகவும் கூர்மையாகவும் மாறத் தொடங்குகிறது. நீங்கள் மேலும் முன்னேறும்போது, தலை முதல் கால் வரை, உங்கள் கவனம் எங்கு சென்றாலும், ஏதோ ஒன்று உணரப்படுவதையும், ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி இருப்பதையும் நீங்கள் காண்பீர்கள். இது இயற்கையின் விதி: மனதுக்கும் உடலுக்கும் இடையிலான தொடர்பு என்பது ஒவ்வொரு கணமும் தோன்றி மறையும் ஒரு நிகழ்வு ஆகும். இது நிலையற்றது; தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது, அநித்யமானது. அதன் இயல்பு தோன்றுவதும் மறைவதும் ஆகும் (உப்பாதவயதம்மினோ). எந்த எதிர்வினையும் இல்லாமல் அதை கவனிக்க வேண்டும். நீங்கள்: “ஓ, இந்த உணர்ச்சி மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது; இந்த உணர்ச்சி மிகவும் மோசமானது!” என்று எதிர்வினையாற்றினால், உண்மையிலிருந்து வெகுதூரம் செல்கிறீர்கள். நீங்கள் விரும்பினால் வேட்கையும், பிடிக்கவில்லை என்றால் வெறுப்பையும் உண்டாக்குகிறீர்கள். எதிர்வினையாற்ற வேண்டாம். தலையின் உச்சியில் இருந்து கால்விரல்களின் நுனிகள் வரை உணருங்கள். மேலும், என்ன நடந்தாலும் ஒரு சமநிலையான மனதுடன் கவனியுங்கள்.

பண்டைய இந்தியாவின் மொழியில், “பஸ்ஸனா - பார்த்தல்” என்ற சொல் அனுபவத்தைக் குறிக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டது. “இது மிகவும் இனிமையாக இருக்கிறது, சுவைத்துப்

பாருங்கள்” என்று நடைமுறையில் கூறுவது போல், இன்றும், பார்ப்பது என்பது எதையாவது அனுபவிப்பது என்று பொருள்படும். மேலும் தொடர்ச்சியாக விழிப்புணர்வு வளரும்போது, “விசேஷேன பஸ்ஸதீதி விபஸ்ஸகோ” என்று மற்றொரு வார்த்தை எழுந்தது. அதாவது, ஒரு விபஸ்ஸனா மாணவர் ஒரு சிறப்பு வழியில் “பார்க்கிறார்” அல்லது “அனுபவிக்கிறார்”. இதற்கு விபஸ்ஸனா என்று பெயர். பின்னர் இது சேர்க்கப்பட்டது: “பஞ்ஞத்தி டபேத்வா”, வெளிப்படையான, மேலோட்டமான உண்மையைத் தாண்டி இறுதி உண்மையை அடைவது.

இதை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு, சித்தார்த்த கோதமருக்கு ஆராய்ச்சி தொடர்ந்தது. ஆன்மிக உலகின் மிக உயர்ந்த விஞ்ஞானியான இவர், தனது தேடலில் உண்மைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். எந்த நம்பிக்கையையும் கற்பனையையும் நெருங்க அவர் அனுமதிக்கவில்லை.

உதாரணமாக, இது என் தலை; என் முகம்; என் கைகள்; மற்றும் என் பாதங்கள் என்று ஒருவர் பார்க்கிறார்; இது வெளிப்படையான, மேலோட்டமான ஒரு உண்மையாகும். அதைத் தவிர, உங்கள் உடலில் என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கவனியுங்கள்.

எந்த எதிர்வினையும் இல்லாமல் அநித்யம், நிலையற்றது, என்ற அந்த இயல்பை, அந்த உண்மையை அனுபவியுங்கள். நீங்கள் அனுபவித்து எதிர்வினையாற்றினால், நீங்கள் விபஸ்ஸனா பயிற்சி செய்யவில்லை.

எது நடந்தாலும் அதை பற்றின்மையுடன், சமநிலையுடன் கவனித்து, எதிர்வினையின்றி அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதையே உண்மை, இயற்கை விதி, பிரபஞ்ச விதி கூறுகிறது. விரைவிலேயே அல்லது பின்னரோ, மனம் மிகவும் கூர்மையாகவும், மிகவும் நுட்பமாகவும் மாறி, அது இந்த வெளிப்படையான யதார்த்தத்தை ஊடுருவி, துளைத்து, அதன் ஆழத்திற்கு சென்று, உள்ளே என்ன நடக்கிறது என்பதைக் கானும் ஒரு நிலை ஒவ்வொரு விபஸ்ஸனா தியானம் செய்பவரின் வாழ்க்கையிலும் வருகிறது. மேலும் எது கவனிக்கப்படுகிறதோ, அது உருவாக்கப்படுவதில்லை, அது தானே நடக்கிறது. இந்த பயிற்சியின் ஆதரவுடன், அது அனுபவிக்கப்படுகிறது.

தன்னைத் தானே கவனிப்பது என்னும்

இந்த செயல்பாட்டினை வெளிப்படுத்தும் வகையில், இந்தியாவின் ஒரு துறவி இவ்வாறு கூறினார்: “சத்தியத்தில் தொடங்கி, நிகழ்காலத்தில் இந்த உண்மையின் அடிப்படையுடன் முன்னேறி, இறுதியில் இறுதி உண்மையை அடைவோம்.” இந்த வார்த்தைகள் புத்தரின் வார்த்தைகளின் பிரதிபலிப்பாகும். துறவி மேலும் கூறுகிறார்: “எதுவும் திணிக்கப்பட வேண்டியதில்லை, எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை. தானே நிகழும் ஒன்று ஆனால் கண்களால் காணப்படாதது தானே நிரஞ்சன்; அதற்கு உருவமும் நிறமும் இல்லை, ஆனால் அது இருக்கிறது, அது (உண்மை) இருக்கிறது.” “அஞ்சன் மன்ஹி நிரஞ்சன் ரஹியே.” “காணப்படுவதற்குள் காணப்படாததை உணருதல்.”

நுண்ணறிவு மூலம், வெளிப்படையான யதார்த்தத்தை துண்டு துண்டாக உடைத்து, மனதின் ஆழத்தை அடையும் நிலையை ஒருவர் அடையும்போது, மனம் தொடர்ந்து தூய்மையடைந்து வருகிறது. உள்ளச் சமநிலையுடன் தொடர்ந்து கவனிப்பதன் மூலம், மனதினுள்ள வேட்கையும் வெறுப்பும் தலை உயர்த்தும்போதெல்லாம், அவை அழிக்கப்பட்டு மனம் தூய்மைப்படுத்தப்படுகிறது. மேலும் எண்ணற்ற வாழ்நாளில் சேகரிக்கப்பட்டு, நம்மைத் துன்பத்தில் வைத்திருக்கும் அசுத்தங்களிலிருந்தும் தூய்மைப்படுத்தப்படுகிறது. அவை வெளிப்பட்டு வெளியேற்றப்படும்போது, அவற்றின் வேர்கள் அசைக்கப்படுகின்றன. இந்த அசுத்தங்கள் முற்றிலுமாக வேரறுக்கப்படும்போது, பழைய கம்மங்களால் தேங்கிக் கிடக்கும் அசுத்தங்கள் இப்போது கரைந்து அழிக்கப்படும். இந்த நிலையே “கீணங் புராணங்” என்று அழைக்கப்படுகிறது. பின்னர் “நவநத்தி சம்பவம்”, அதாவது இனி புதிய அசுத்தங்களை உருவாக்கவோ அல்லது புதிய பிறப்பை ஏற்படுத்தக்கூடிய புதிய சங்காரங்களை உருவாக்கவோ முடியாது.

ஒருவர் ஏன் பிறக்கிறார் என்பது புரிய ஆரம்பிக்கிறது. நம்மைப் பெற்றெடுக்கும் யாரும் அங்கே அமர்ந்திருக்கவில்லை. நம் பிறப்பிற்கு நாமே பொறுப்பு. மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பது நம்மைத் துன்பத்திற்கு உள்ளாக்குகிறது. “புனரபி ஜனனம், புனரபி

மரணங், புனரபி ஜனனி ஜடரே சயனம்.” இறந்து மீண்டும் மீண்டும் தாயின் வயிற்றில் பிறந்தால், இந்த சுழற்சியில் இருந்து விடுபடுவது எப்படி? பிரார்த்தனையாலோ அல்லது யாருடைய ஆசீர்வாதத்தாலோ அது நடக்காது. நமக்காக நாம் உழைத்தாக வேண்டும். “அத்தா ஹி அத்தனோ நாதோ, கோ ஹி நாதோ பரோ சியா.” நீங்கள் தான் உங்களுக்கு எஜமானர்; அங்கே உங்கள் எஜமானர் என்று யாரும் அமர்ந்திருக்கவில்லை. “அத்தாஹி அத்தனோ கதி.” நீங்கள் உங்கள் சொந்த விதியை உருவாக்குகிறீர்கள்.

இந்த வாழ்க்கை ஓட்டம் தொடர்ந்து செல்கிறது. யார் இதற்கு பொறுப்பு? நாம் ஒவ்வொருவரும் தானே. நாம் பிறக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், பல்வேறு காரணங்களுக்காக நாம் மகிழ்ச்சியற்றவர்களாக மாறுகிறோம். ஆனால் ஒரு நபரின் மகிழ்ச்சியின்மைக்கு உள்ளே சேமிக்கப்பட்டிருக்கும் அசுத்தங்கள் தான் ஒரே ஒரு காரணமாக இருக்கிறது. நான் விரும்புவது நடக்க வேண்டும், விரும்பத்தகாதது நடக்கக்கூடாது. இதுவே தண்ஹா, அசுத்தங்களையும் சங்காரங்களையும் பெருக்கும் வேட்கை, ஆசை. பிறப்பு மற்றும் இறப்பு சுழற்சி தடையின்றி செல்கிறது. மேலும் ஒவ்வொரு புதிய பிறப்பும் அதன் சொந்த துயரக் குவிப்புகளைக் கொண்டுவருகிறது.

இறுதிக் இலக்கை அடைந்த புத்தர்: “அயங் மே அந்திமா ஜாதி. இதுவே என் கடைசிப் பிறவி. நத்தி தானி புனப்பவோ. இனி பிறப்பு இல்லை. எதிர்கால பிறப்பை ஏற்படுத்தும் கர்ம-சம்காரங்களின் விதைகள் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. நான் இந்த அறிவைக் கண்டுபிடித்தேன். இதன் மூலம் பழைய கம்ம-சம்காரங்கள் அனைத்தையும் பிடுங்கி அகற்றி விட்டேன். மனம் முழுவதுமாக தூய்மையடைந்துள்ளது.” என்று கூறினார். உடலிலும் மனதிலும் அனிச்ச அனுபவம் மட்டுமே இருக்கிறது; அனைத்தும் நிலையற்றவையே. மேலும் எது அனித்யமோ, நிலையற்றதோ, அது துக்க, துன்பமயமானது. சிறிது நேரம், அது மகிழ்ச்சியால் நிரம்பியுள்ளது என்று நினைத்து ஒருவன் ஏமாற்றப்படலாம், ஆனால் அதுவும் அநிச்ச, நிலையற்றதாக இருப்பதால், அது துன்பம் நிறைந்ததாக

இருக்கிறது. மகிழ்ச்சியின் முடிவு மிகவும் துன்பகரமானது அல்லவா? எது நிலையற்றதோ அது துன்பகரமானது. எது நிலையற்றதோ, அநித்யமானதோ, அது நான் அல்ல, என்னுடையது அல்ல, என் ஆத்மாவும் அல்ல. நித்ய அல்லது நிரந்தரம் என்று நினைப்பது ஒரு மாயை மட்டுமே.

ஒரு அனுபவம் மனம்-உடல் இணைப்பின் விளைவாக இருந்தால், அதுவே இறுதி இலக்கு என்றும், இந்த அனுபவமே ஆன்மா என்றும், இதுவே கடவுள் என்றும், இதுவே இறுதியான விடுதலை என்றும் ஒருவன் தவறாக வழிநடத்தப்பட்டால், அவன் அறியாமை இருளில் தொலைந்து போகிறான் என்றே பொருள்படும். அதிலிருந்து வெளியே வரவேண்டும்.

ஒருவர் இறுதி விடுதலையை அடையும் போது, அவர் வார்த்தைகளால் அதை வர்ணிக்க முடிவதில்லை. அந்த நிலையை வார்த்தைகளில் சொல்ல முடியாத நிலையில் அதை எப்படி வரையறுக்க முடியும்? தன்னைத் தானே தொடர்ந்து கவனிப்பதன் மூலம், மனம் தூய்மையடைந்து, ஆசைகளிலிருந்து விடுபட்டு, விடுதலை பெறுகிறது. இந்த விடுதலைக்கான பாதை அனைவருக்கும் ஒன்றுதான்.

முள் குத்தினால் வலிக்கும்; அது யாரை துன்புறுத்தியது என்று பாகுபாடு காட்டவோ பார்க்கவோ இல்லை. எந்தப் பிரிவைச்

சேர்ந்தவர் என்று முள்ளும் பார்ப்பதில்லை. அது யாரை காயப்படுத்துகிறதோ, அந்த நபர் பாதிக்கப்படுகிறார். ஒருவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமானால், முள்ளை அகற்ற வேண்டும்.

நெருப்பைத் தொட்டால் எரிக்கும். இதுவே தம்மம், நெருப்பின் விதி, அதன் இயல்பு. நீங்கள் எரிக்க விரும்பவில்லை என்றால், விலகி இருங்கள். இது இயற்கையின் விதி. இது மிகவும் எளிமையானது. ஆனால் ஒருவர் அடிப்படைகளை, மூல காரணம் மற்றும் அதன் தீர்வை மறந்துவிட்டார்.

புத்தரின் போதனைகள் இந்தியாவில் ஐந்நூறு ஆண்டுகள் அதன் தொன்மைத் தூய்மையில் நிலைத்திருந்தன. பேரரசர் அசோகர் கலிங்கப் போரில் தனது பேரரசை விரிவுபடுத்துவதில் மக்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட அளவற்ற துயரத்தை உணர்ந்தார். தற்செயலாக, அவர் பிக்கு மொக்கலிபுத்தரிடம் தொடர்பு கொண்டு புத்தரின் போதனைகளின் அடிப்படைக் கொள்கைகளைக் கற்றுக்கொண்டார். கோட்பாட்டு வழியில் அதைப் புரிந்துகொள்வது விரும்பிய பலனைத் தராது என்றும், அதை அனுபவிப்பதன் மூலம் மட்டுமே உண்மையான பலனை அடைய முடியும் என்றும் அதற்காக அவர் விபஸ்ஸனா பயிற்சி செய்ய வேண்டும் என்றும் அவரிடம் கூறப்பட்டது.

அந்த நாட்களில், விபஸ்ஸனாவின் மிகவும் பக்குவமடைந்த ஒரு ஆசிரியர், மகத பேரரசின் தலைநகரான பாடலிபுத்ராவிலிருந்து வெகு தொலைவில் உள்ள ராஜஸ்தானின் பெரத் என்ற தொலைதூர நகரத்தில் வசித்து வந்தார். இதைக் கேட்ட அசோகர், பெரத்தில் உள்ள விபஸ்ஸனா மையத்தில் ஆச்சார்யா உபகுப்தாவிடம் சென்று கற்றுக் கொள்ள முடிவு செய்தார். அமைச்சர்களிடம் பொறுப்புக்களை ஒப்படைத்து, 300 நாட்கள் அங்கேயே தங்கி விபஸ்ஸனா பயிற்சியைக் கற்றார். சந்த (உக்கிரமான) அசோகராக இருந்த அவர் இப்போது தம்ம அசோகரானார். “சோகமற்றவர்” என்று பொருள்படும் அசோகர், தான் கற்றதைச் சொல்ல ஆர்வமாக இருந்தார். மேலும் மக்களை “வந்து பாருங்கள்” என்று அழைப்பதன் மூலம் தர்மத்தை ஊக்குவிக்கத் தொடங்கினார். இந்த பாரத தேசத்தைப் போலவே தனது ராஜ்ஜியம் பெரியதாக இருந்தாலும், விபஸ்ஸனாவின் இந்த போதனையை வெகு சிலரே அறிந்திருப்பதை அவர் உணர்ந்தார். புத்தரின் வார்த்தைகளை பெரிய கற்களில் செதுக்கி அதன் பரப்புதலைத் தொடங்கினார்; அவர் ஆசிரியர்களை பல இடங்களுக்கு சென்று கற்பிக்க ஊக்குவித்தார்; மேலும் அவர் 84000 விபஸ்ஸனா மையங்களை உருவாக்கினார். சாஞ்சி ஸ்தூபி மற்றும் சாரநாத் உள்ளிட்ட சில முக்கிய ஸ்தூபிகளில் அவர் புத்தரின் புனித உடல் நினைவுச் சின்னங்களை வைத்திருந்தார். புத்தர் இறந்த பிறகு அவரது உடல் அஸ்திகளை மதிக்கவும், தியானம் செய்பவர்கள் அதன் புனிதமான அதிர்வுகளில் அமர்ந்து தங்கள் பயிற்சியை ஆழப்படுத்தவும் இது செய்யப்பட்டது. 84000 ஸ்தூபிகளுக்கு இவ்வளவு பெரிய அளவிலான உடல் நினைவுச்சின்னங்களைப் பெறுவது சாத்தியமில்லை என்பதால், அவரது தகனத்திலிருந்து சாம்பல் சேகரிக்கப்பட்டு சிறிய கொள்கலன்களில் வைக்கப்பட்டது. பின்னர் இந்த நினைவுச்சின்னங்களையும் சாம்பலையும் வணங்குவதற்காக அவர் சிறிய ஸ்தூபிகளைக் கட்டினார். சில பெரிய ஸ்தூபிகள் மட்டுமே இன்று எஞ்சியுள்ளன; மீதமுள்ளவை அழிக்கப்பட்டுள்ளன. ஏன்?

அசோகரின் காலத்திற்கு சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஒரு வெளிநாட்டவர், ஒரு சில சுயநல மற்றும் தந்திரமான எதிரிகளுடன் சேர்ந்து, சமகால மௌரியப் பேரரசரைக் கொன்று அரியணை ஏற சதி செய்தபோது, இந்தியாவுக்கு ஒரு பெரிய துரதிர்ஷ்டம் ஏற்பட்டது. இதன் விளைவாக, தம்ம மையங்களோ அல்லது புத்தரின் பெரும்பாலான நினைவுச்சின்னங்களோ எஞ்சியிருக்கவில்லை. பெரிய ஸ்தூபிகளில் வைக்கப்பட்டுள்ள நினைவுச்சின்னங்கள் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தன. அதைவிட மோசமானது, புத்தரின் தூய போதனையை வெறும் மதச் சார்புடையதாக மாற்றுவதற்காக, புதிய பேரரசர் செய்த மற்றொரு ஆரோக்கியமற்ற செயல் என்னவெனில், அவர் தர்மத்தை “பௌத்த தர்மம்” என்று அழைக்கத் தொடங்கினார். புத்தரின் கூற்றுக்களில், சொற்பொழிவுகளில், தம்மம் என்ற வார்த்தை 4,119 முறை தோன்றுகிறது; ஆனால் “பௌத்த” என்ற வார்த்தை ஒருமுறை கூட இல்லை. அவரது போதனைகள் “பௌத்த தர்மம்” என்றோ அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் “பௌத்தர்” அல்லது “பௌத்தர்கள்” என்றோ அழைக்கப்படவில்லை. புத்தரின் வார்த்தைகளையும் இப்பேரரசர் அழித்தார். அவரைப் போலவே, அவரது குடிமக்களும் இருந்தனர். அவர்கள் இந்த பொய் பிரச்சாரத்தை நம்பத் தொடங்கினர். இதன் விளைவாக தர்மத்தின் விரிவாக்கம் நிறுத்தப்பட்டது. அது நின்றது மட்டுமல்ல, இந்தியாவிலிருந்து முற்றிலும் மறைந்து விட்டது. புத்தரின் போதனைக்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தொடங்கிய எதிர்ப்பு இன்றும் தொடர்கிறது. பொய் பிரச்சாரத்தை சரி செய்ய நாம் ஒன்று சேர்ந்து உழைக்க வேண்டும்.

புத்தபகவான் அனைவருக்கும் தர்மத்தைப் போதித்தார். அசோகர் அதை அண்டை நாடுகளுக்கு அனுப்பினார். அங்கு அது “பௌத்த தம்ம” என்று அல்லாமல், “தம்ம” என்றே செழித்தது. அசோகர் காலத்துக்குப் பிறகு சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, நான் அதனுடன் தொடர்பு கொண்டபோது, ஆயிரக்கணக்கான பக்கங்களைக்

கொண்ட புத்தரின் இலக்கியத்தின் ஒரு பக்கம் கூட இந்தியாவில் இல்லை என்பதை அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டேன். விபஸ்ஸனா என்ற வார்த்தையே அழியும் அளவுக்கு விபஸ்ஸனா இங்கிருந்து மறைந்தது. “வாருங்கள், இந்தியாவின் பண்டைய பயிற்சியான விபஸ்ஸனா என்ற இந்தியாவின் ஆழமான போதனையை நான் உங்களுக்குக் கற்பிக்கிறேன்” என்று என் குருதேவர் கூறியபோது கூட நான் அதில் திகைப்படையவில்லை. இந்த வார்த்தையை நான் கேட்டது கூட இல்லை.

வீடுதிரும்பியதும், ஹிந்தி மற்றும் சமஸ்கிருத அகராதிகளை ஆராய்ந்து பார்த்தேன். ஆனால் “விபஸ்ஸனா” என்ற வார்த்தையை என்னால் கண்டுபிடிக்க இயலவில்லை. அந்த வார்த்தையே அழிந்தபோது அந்த பயிற்சி முறை இருப்பதற்கு என்ன சாத்தியக்கூறு இருக்க முடியும்? இந்த விலைமதிப்பற்ற இரத்தினத்தை நமக்குக் கொடுத்த நாடு இன்று விபஸ்ஸனாவை இழந்துவிட்டது என்று என் குருதேவர் அப்போது கூறினார். இந்தக் கடனை நாங்கள் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டும்; நீங்கள் அதைச் செய்வீர்கள் என்று கூறினார். நான் திடுக்கிட்டேன். நான் எப்படி அவ்வாறு செய்ய முடியும்? ஆனால் தம்மம் வேலை செய்தது. இன்று, அனைத்து பிரிவினர் மற்றும் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் விபஸ்ஸனா முகாம்களில் கலந்து கொள்கின்றனர். நான் பர்மாவில் விபஸ்ஸனாவை எடுத்துக்கொண்ட பிறகு, எனது பழைய, பாரம்பரிய இந்து சமூகத்தைச் சேர்ந்த பலர், ஆர்ய சமூகங்கள் மற்றும் பிறர் குருதேவரிடம் வந்து விபஸ்ஸனாவைக் கற்றுக்கொண்டனர்.

நான் விபஸ்ஸனாவிடம் வந்தபோது, வந்தவர்களின் ஜாதி, வகுப்பு, பிரிவு ஆகியவற்றில் எந்தத் தடையும் இல்லை என்பதைக் கண்டேன். பின்னர், விபஸ்ஸனா மற்ற நாடுகளுக்குச் சென்றபோது, ஒவ்வொரு நாட்டிலிருந்தும் சமூகத்திலிருந்தும் மக்கள் ஈர்க்கப்பட்டனர். அவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள் இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள் என யாராக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். இப்போது அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் முகாம்களில் கலந்துகொள்கிறார்கள். இதுவரை, சுமார்

1.5 மில்லியன் மக்கள் விபஸ்ஸனா முகாமை எடுத்துள்ளனர். அவர்களில் ஒருவர் கூட தங்கள் 10 நாட்களை வீணடித்ததாகக் கூறவில்லை. விபஸ்ஸனாவில் அமர்பவர்கள் அனைவரும் பயனடைகிறார்கள்; ஏனெனில் அது உண்மையைத் தவிர வேறொன்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது அல்ல.

குரு நானக் சொல்வது போல்:

“நீங்கள் எப்படி உண்மையாளர் ஆக முடியும்? பொய்மையின் திரையை எப்படிக்கிழிக்க முடியும்? ஓ நானக், சத்தியம் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கும் வரை, படிப்படியாக உள்ளாக்குள் உள்ள உண்மையின் துணைக் கொண்டு இது செய்யப்படுகிறது.”

10 நாட்களுக்கு மட்டுமல்ல, இப்போது மக்கள் 20, 30, 45 மற்றும் 60 நாட்கள் முகாம்களில் சேருகிறார்கள். 10 நாட்கள் உட்காரத் தயங்கிய ஒருவர் இப்போது 60 நாள் முகாமிற்கான காத்திருப்போர் பட்டியலில் இருக்கிறார். இது ஒரு அதிசயம் அல்ல. எதார்த்தம், உண்மை, ஒருவருக்குக் கிடைக்கும் பலன்கள் ஆகியவற்றை புரிந்துகொள்வதால் மட்டுமே ஒருவர் ஈர்க்கப்படுகிறார்.

இந்த புனிதமான நாளில், விபஸ்ஸனாவுடன் நாம் எதையும் சேர்க்காததை உறுதிசெய்து, அதற்கான நமது உறுதிப்பாட்டை மீண்டும் வலியுறுத்த வேண்டும். இது அதன் தொன்மைத் தூய்மையில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்.

இதுவே இன்றைய செய்தி: அனைத்து விபஸ்ஸனா தியானிகளும் இந்த உறுதிமொழியை மிகவும் உண்மையாக கடைபிடிக்க வேண்டும். மேலும் 10 நாள் பயிற்சி முகாமை எடுக்காதவர்கள், இந்த சூழ்நிலையிலிருந்து உத்வேகம் பெற்று 10 நாட்களுக்கு எந்த விபஸ்ஸனா மையத்திற்கும் சென்று இந்த பயிற்சியைக் கற்றுக்கொள்ளலாம். அவர்கள் தங்கள் துன்பங்களையும் வலிகளையும் தவிர எதையும் இழக்க மாட்டார்கள். மேலும் அவர்கள் மகிழ்ச்சியைப் பெறுவார்கள். இந்த தூய தம்மம் அனைவரின் நலனுக்கானது. அது ஒருபோதும் சேதமடையக்கூடாது. அதைப் பாதுகாப்பதற்கும், அதை உண்மையாகக் கடைப்பிடிப்பதற்கும் உறுதிமொழி எடுப்போம். ●